

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

DE DIJOUS A DIJOUS

Ni tan sols las apariencias de rectificació de las llistas electorals han pogut prosperar: las próximas elecciones se farán ab las llistas vellas, plagadas d' errors y falsatets: las rectificacions, pocas ó moltas, que s' hajan pogut fer en l' últim plasso de deu días no podrán ser tingudas en compte. La Junta del Cens ha vist que no hi havia temps material de passarlas per la bugada; el govern ha considerat que si las hi passava s' haurian de aplassar las elecciones fins ben entrat l' istiu, reunintse las Corts á entrada de tardor y ha temut que llavors no hi hagués temps de aprobar els pressupostos, ab lo qual quedarian indotats els serveys públichs y sense sustancia menjívola las ollas oficiales.

A trucos de tenirlas plenas se passa per tot, fins per fer unas elecciones ab unas llistas amanyadas, segons confessió de tots els que las coneixen, incluso els mateixos ministerials. Llistas falsas, corts ilegítimas... Pero aixó res hi fa ab tal que 's prestin á votar el pressupost á gust del govern.

Está vist que l' régimen actual está enfonzat irremediabilmente en un sistema de falsetat y d' artifici.

Las manifestacions anticlericals continuan al ordre del día.

Una de molt important se n' ha celebrat á Valladolid ab un ordre admirable, que motivá que l' gobernador mateix al rebre als comissionats que anaren á exposarli las conclusions, els felicités pel bon us que havian sabut fer del dret de manifestació. Entre 'ls lemas que s' llegian en els pendóns s' hi contan els següents: «Precisa destruir el jesuítisme y expulsar á las congregacions religiosas». «Volém escuelas laicas d' instrucció». «Desitjém escuelas de Arts y Oficis». «Loyolas, recordeuvs del any 35». «Expulsió de monjas y frares no concordats».

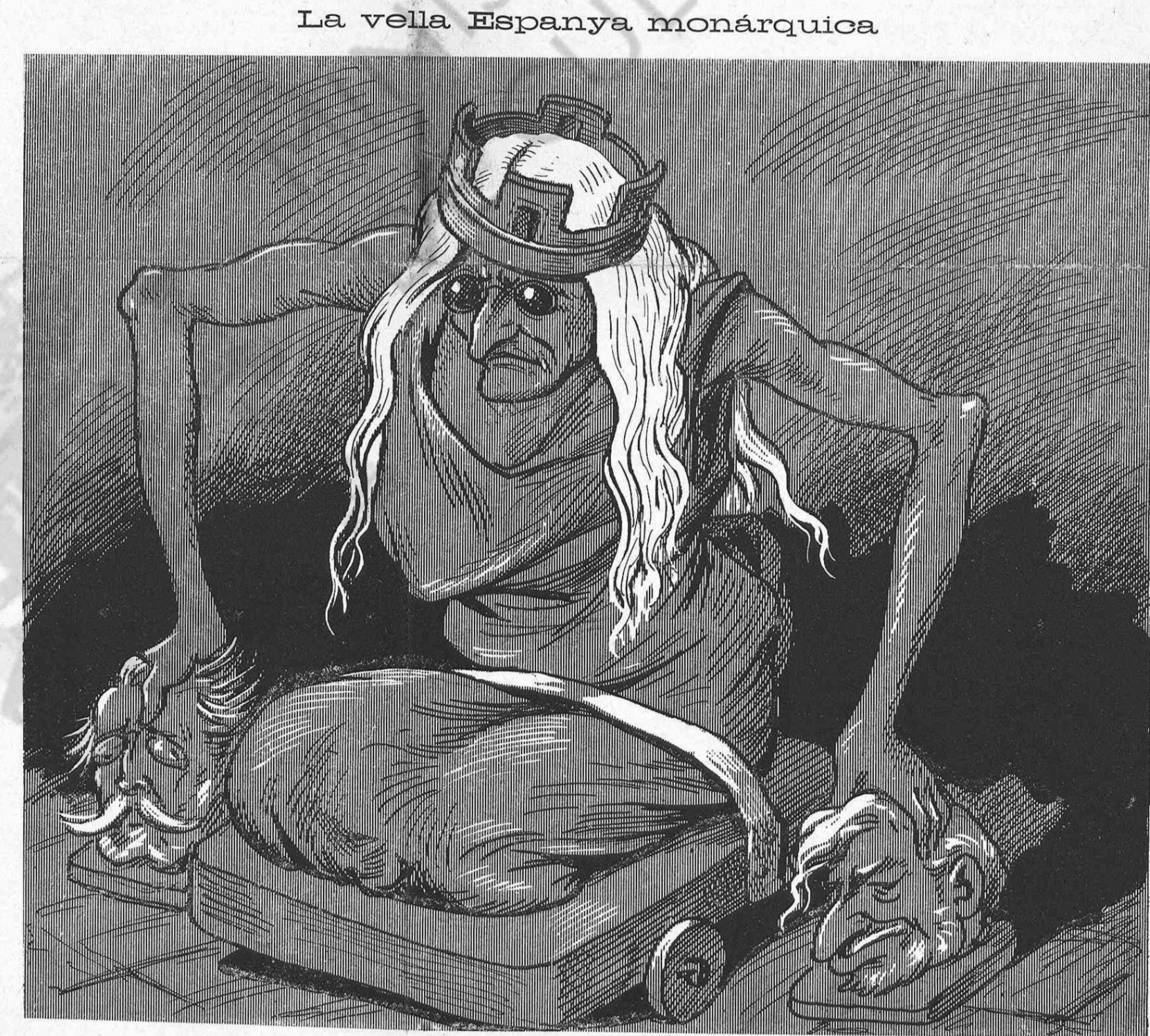
En un mateix día van celebrarse á Viscaya tres meetings en el mateix sentit; el primer á Ortuella, á Baracaldo l' segon y l' últim y més important á Bilbao. Ja ho veuhem: fins en la terra clásica de la boyna 's despertan ab gran potencia 'ls sentiments contraris á que continuhin las corporacions religiosas.

A Jaén prengué la manifestació un carácter més decidit. Veritat es que allí van provocarlo uns jesuitas ab las sevas intemperancias desde la trona.

Una massa de poble 's llansá al carrer cantant *La Marsellesa*, apedregá la residencia de uns titulates *Padres del Corazón de Jesús* y dedicá una tremenda xiulada al bisbe.

Algunas parellas de vigilancia sigueren arrolladas, la guardia civil en moltas ocasions se veje impotent pera contenir l' empena popular, y fins ben entrada la nit no arribá á restablirse l' ordre públich.

Y ab tot y que l' excitació contra la permanencia á Espanya de la farda clerical no autorizada en el Concordat, va prenent peu y adquireix en alguns

Havent de caminar ab tanta pena ¿cóm volen que adelantí?

paratjes carácter alarmant, el govern continua fent l' orni, y tant li fa pel cas que las manifestacions siguin pacíficas com desordenadas: no 's mou per res; no pren una sola mida que contribuixi á sa-

tifer algun tant els manifestos desitjos de l' opinió pública.

Si s' ha figurat en Sagasta que l' conflicte acabarà per coure's en la seva mateixa salsa, 'm sembla que

s' equivoca. Tot just comensém y ja comensa á sentirse una gran pudó de cremat.

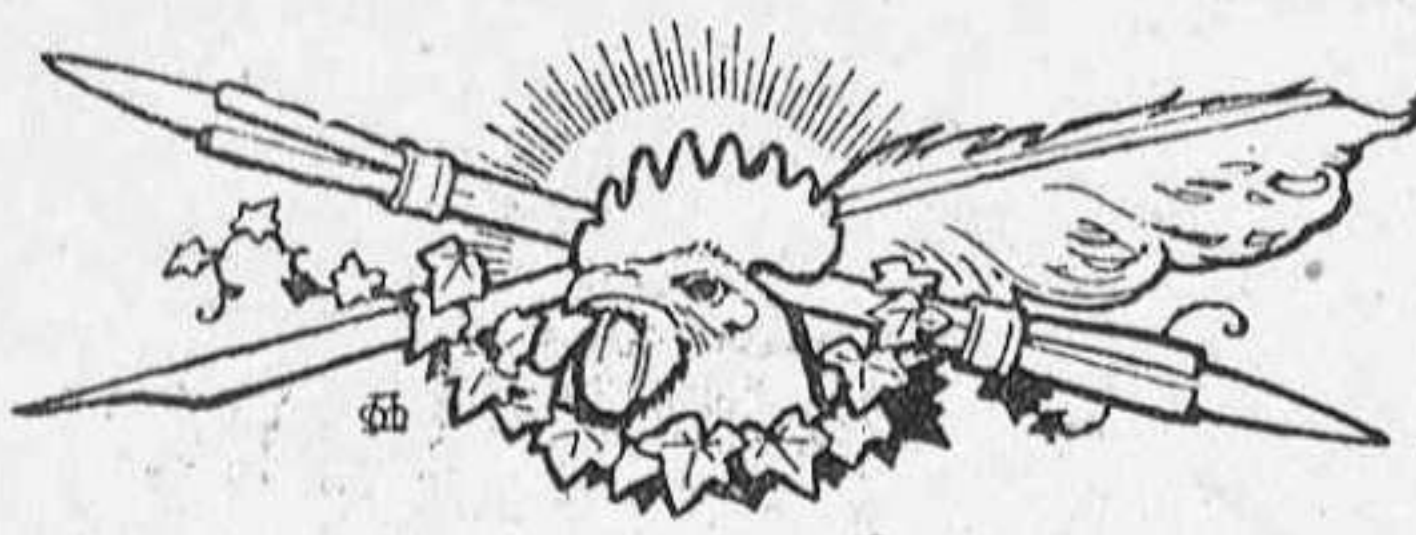
PEP BULLANGA

Dissapte, día 27 d' aquest mes

LA CAMPANA DE GRACIA

publicará NÚMERO EXTRAORDINARI

***** 8 planas d' ilustració y text ***** Tot d' actualitat ***** Preu 10 céntims *****

BENEHITS Y BENEYTS

Hi ha una colla de rics que se n' han fet, explotant al obrer ó recabant del Estat onerosos privilegis que paga la nació, y gelosos de las sevas riquesas y tèmperosos de que algun dia 'ls oprimits, els expoliats pogan demanar'shi comptes, s'atreveixen a sortir al encontre del operari ab la promesa de protegir-lo, pero ab el fi deliberat d' acabar-lo d' ensorrar.

Jesuitas per temperament, per instint, per educació y per conveniència, tractan al obrer com tractarian a un colom: l' amonien molt, pero procuran anarli arrancant totes las plumas perque no pugui volar quan li convingui.

A tal fi obeheixen las associacions catòlicas tituladas Patronats de obrers, en qual fundació a Espanya hi ha tingut una part molt considerable l' acadalat marqués de las Cinquillas, organisador de aquella famosa pelegrinació obrera a Roma, en la qual hi invertí alguns mil duros, que més tart ja 'ls va guanyar y ab un bon escreix, transportant obrers vestits de rayadillo a las colonias de acort ab el govern, y quedantli una no despreciable cantitat per barba.

El verdader fi dels Patronats no es altre que tenir ben sumissos als obrers; oferirlos a manera de limosna certa protecció que no arriba may a satisfacer la centèsima part de las sevas necessitats; inculcarlos las máximas qu' ells no diuen cristianes, de una resignació incondicional; treure 'ls del cervell la funesta mania de pensar per compte propi; acostumarlos a considerar aquesta terra, ahont els seus patróns disfrutaban a tuti-plé, com un lloch de passatjer desterro; imposarlos l' exercici de tota mena de prácticas devotas, y recrearlos ab discursos que tenen molt de sermons y ab concerts de música celestial.

Per acabarlos d' enllepolir, de tant en tant se celebran loterías de diversos objectes útils, com robas y calsat. Un temps fins se rifavan casas; pero las casas costan molts diners, y al últim sembla que s' ha prescindit de afavorir als mimats de la sort ab una ganga tan positiva que podia contribuir a treure 'ls de la seva humil y resignada condició.

Hem de dir, en honor de la classe obrera catalana, que la inmensa majoria dels que s' guanyan la vida treballant, miran ab verdadera repugnancia 'ls medis que s' emplean per seduhirlos, y fugen volant, com els aucells de bosch, de aqueixas telas y engranalls jesuítichs. L' obrer que s' té per home digne, l' obrer que no es hipòcrita estima per damunt de tot la seva llibertat y la seva independència. Y de un' hora lluny coneix que 'l seu benestar individual y colectiu no pot venirli may dels que voldrien enfigassarlo ab el vesch repugnant del jesuítisme.

Sols una minoria ínfima de infelissos se deixan ficar en las gabias de las confrarías catòlicas y reaccionarias, contentantse ab espicossar uns quants granets d' escayola averiada y ab ferse passar la sed remullant la punta del bech en l' abeurador d' aygua beneyta. Sols una ínfima minoria, un cop engabiada, se deixa treure 'ls ulls del enteniment.

Cegos y olvidadissos de sos debers y de sas aspiracions de classe son els que van assistir diumenje a la reunió del Patronat obrer del carrer de Provença. Haventse fet un va-y-tot se lográ conseguir la presencia y adhesió de unas 77 entitats entre associacions, patronats, academias de Lluisos y confrarías de tot Espanya. Algunas d' ellas, com las ampurdanesas, havían designat perque 'ls representés al capellá D. Carlos de Grassot, un dels més caracterisats individuos de la Asociación sacerdotal que presideix el Sr. Pey y Ordeix; pero 'ls capítossos del patronat s' escandalisaren y feren tota mena de gestions perque aquellas cambiessin de representant, y no haventho pogut conseguir se negaren a admetre al Reverent Grassot, temerosos de que anés allí a cantarlos la canya, perturbant l' acte que s' proposavan realisar.

Aixís es com tractan els del Patronat als que tenen l' audacia de demostrar alguna independència de criteri.

L' acte del Patronat no era altre que fer una protesta contra l' moviment anticlerical.

A tal efecte s' pronunciaren alguns discursos neulas y s' llegiren adhesions y telegramas, entre ells un del bisbe electe de Barcelona, en el qual diu que

JUGANT A CARTAS

—Un caball... un nou... una sota... y 'l rey no surt may.
—Que hi vols fer: potsé está malalt.

ha sigut cridat per Deu (y no pel govern) a regir la diócesis; que s' consola al veure «reunidas asociaciones católicas atrayendo queridos obreros seno maternal Iglesia» y que «en la unión cristiana clases acomodada y obrera está solución problema social que preocupa Estados.»

Ja veuen si es fácil de arreglar una cosa que semblava tan difícil.

Per fi de festa sigué aprobat un mensatge dirigit a n' en Sagasta en defensa de las corporacions religiosas. Aixó es lo que s' volia demostrar: que hi ha obrers partidaris dels frares. No hi vol dir res que més que d' obrers legítims, se tracti de obrers sevillans: el fet es que consti que n' hi ha.

Ells—diuen en el mensatge—no van al carrer a cridar... Pero també hi aniran si tant convé. «De lo contrario, Excmo. Sr., si por manifestarse en forma más ruidosa y provocativa ha de ser más atendida por los encargados de velar por el orden social, no se culpe a los católicos de perturbadores de la paz pública y provocadores de la lucha religiosa si acuden a su derecho de legítima defensa.»

En defensa dels frares invocan la llibertat de associació y fins la llibertat de conciencia (la més diversa de las llibertats segons els dogmas de El Liberalismo es pecado). Invocan ademés «los intereses del proletariado.»

Segons ells no bastan las lleys dictadas per l' Estat millorant las condicions del obrer: aixís com sense sal no hi ha aliment que siga gustós, no hi ha llei que pugui ser eficaz sense que 'l frare hi intervingui. «Desde este punto de vista consideran a las órdenes religiosas como una especial Providencia de las aflicciones, penurias y estrecheces tan comunes en la vida del pòbre, y si algo reprochan en la materia a la legalidad vigente, es la falta de libertad en que permite mover a tales institutos, núcleos de expansión social, precisos para organizar las fecundas iniciativas de la caridad privada, y llevarlas donde no llegarán jamás todas las previsiones de las leyes positivas.»

De manera que no sols desitjan que no s' toquin els frares, sino qu' encare troban que n' hi ha poch, y que no disposan de prou llibertat pera cumplir la seva santa missió sobre la terra.

Si s' necessitava una prova dels veraders propòsits que perseguixen els organisadors de aqueixas associacions catòlicas que pretenen protegir y dirigir al obrer pels camins de la salvació, aquí la tenen completa y eloqüentíssima; aquí la tenen en aquest mensatge insensat, que cap obrer que pensi, per catòlic que siga, pot suscriure.

Aixó de demanar que lluny d' extirparse s' augmenti la plaga de llagosta y filoxera mística que está agostant a la nació, y quals primeras víctimas son precisament els fills del treball, no s' concebeix en qui tingui l' enteniment sá.

Unicament els deprimits y beneytóns si obran de bona fe, y 'ls hipòcritas interessats si obran per calma, poden prestar-se a secundar l' irrisoria burla de que 'ls fan objecte 'ls seus empingorotats protectors, quan ab l' excusa de que s' han de senyar els diuen:—Treyeuvs els ulls—y veuen que se 'ls treuen ab l' estupides propia sols dels veraders imbecils.

P. K.

DIÀLECH

—¿No ho sab, senyor Miquel?

—No pas tot, senyor Pola.

—Lo mes trascendental de la moderna Europa,

lo succehit gloriós que 'l cor ompla de joya,

un fet sens precedents que acullirá l' historia.

Pel nostre enervament es ratxa vigorosa,

lo decaygut penó coratje y orgull troba.

Los bards ho cantarán en sas brillants estrofas,

y lo ser espanyol será la mes gran honra...

—Bé, digui: ¿qué ha passat que mou tanta tabola?

—Que a aquell previ censor,

que Montjuich recorda,

que 'ls gremis agrahits ne guardan d' ell memoria...

—Ja sé lo que va a dir,

al fi ha tastat l' argolla...

—¿Cá... l' han condecorat ab un' AGUILA ROJA!

SISQUET DEL FULL

ELS DOS DRETS

BRINSE las válvulas de l' opinió!—es fama que va dir en Sagasta al aixecar la suspensió de las garantías constitucionals:—Que s' pensi, que s' parli, que s' escrigui sense trabas. La nació exercirá l' séu dret.

Y baixant la veu, va anyadir tot rascantse la barba:

—Jo després exerciré 'l meu.

La notícia va escamparse ab la celeritat del llamp. —Ja no tenim el sabre suspés sobre 'l nostre cap—deyan els pobles.—S' ha restablert l' imperi de la llei. Hem de guanyar el temps perdut y enllestir la feyna atrassada. ¡A la obra! ¡A treballar!... ¡Per ahont comensarém?

Distintas veus s' aixecaren.

—¡La qüestió económica!

—¡La qüestió política!

—¡La qüestió social!

—¡Nó!—va cridar un esperit viril, dominant el coro d' aspiracions que aquí y allá s' manifestavan:—

¡La qüestió religiosa! ¡La mare, el fonament, el nus de totes las qüestions!... ¡Per aquí s' ha de comensar!

Fou una explosió.

El moviment tenia una bandera; la corrent, un curs que seguir; els milions de caps que divagavan, un faro ahont dirigir els ulls.

—¡La qüestió religiosa! En ella s' hi enclouen el problema de la ensenyansa, la emancipació del poble, el trió definitiu del progrés. ¡A abordar-la de dret! ¡A resoldre-la d' una vegada!

Aixís parlá la misteriosa veu qu' en els moments solemnes ressona en l' orella dels pobles, y l' anémica Espanya, sentint pujarli a la cara la poca sanch que li queda, alsá 'l cap y cridá ab tota la forsa dels seus débils pulmóns:

—¡Abaix el clericalisme!

Valencia fou la primera.

—Senyor Sagasta—va dir al polítich que avuy simbolisa la situació:—en us del nostre dret, venim a demanarli que apliqui a la nació l' únich remey capás de curar las sevas dolencias.

—Parléu ab tot desembrás. ¿Qué sollicitéu?

—La immediata abolicció de la influencia teocrática, la desaparició d' aquest poder tenebrós que obliga a Espanya a anar a la qua dels pobles civilisats.

—Perfectament.

Zaragossa seguí a Valencia.

—Volém ser lliures, volém sacudir la tutela que 'ns ententeix y esclavisa. Qui necessiti religió, que vaji a l' iglesia. ¡Visca la llibertat!

Després va parlar Barcelona.

—¡Fora frares! ¡Fora jesuitas! ¡Prou convents! ¡Prou comedia! ¡Prou llanal... Las naciones que progressan no son las que cada dematí van a missa y cada vespre a rosari, sino las que treballan, las que pensan, las qu' estudian, las que han sapigut deixar la religió en el prestatje de las curiositats inofensivas.

Málaga no va quedarse enrera.

—Juntéu el meu vot al dels pobles que han parlat. ¡El clericalisme! Veus aquí l' enemich. Mentres Espanya tingui 'l cap al altar y el cor al confessional, será esclava de Roma y juguet de totes las reacciones.

Y sentint aixó, en Sagasta somreya y contestava als mensatjes que dels quatre ánguls d' Espanya li enviavan:

—¡Seguiu, seguiu, explayeuvs! Estéu en el plé exercici del vostre dret.

El clamoreig va ferse general. A tot arreu s' donava a la protesta la mateixa forma.

Bilbao cridava:

—¡Abaix el clericalisme!

Tarragona ho repetia:

—¡Abaix el clericalisme!

Sevilla tornava a dirho:

—¡Abaix el clericalisme!

Santander no volia ser menos.

—¡Abaix el clericalisme!

Y Valladolid, y Cádiz, y la Corunya y mil y mil poblacions, decididas y entusiastas, sumavan la seva veu al clam incessant que impetuós ressonava:

—¡Abaix el clericalisme!

Els telegramas arribaban a Madrid a centenars, las protestas hi plovián, els mensatjes omplían la taula del govern.

—¡Abaix el clericalisme!

No hi havia, al expressar aquest desitj, edats, sexes ni posicions. Richs, pobres, donas, homes, joves, vells... tothom deya lo mateix:

—¡Abaix el clericalisme!

Y 'l vell del tupé que presideix el ministeri, contemplava tranquilament aquella resurrecció del esperit públich, contentantse ab exclamar de tant en tant:

—¡Estéu exercint el vostre dret!

—Y bé, senyor Sagasta, ha arribat l' hora de resoldre aquest assumpte. Ja hem cridat prou «¡Abaix el clericalisme!» Es precis fer alguna cosa més.

¡Parli!

—Aviat estaré parlat. ¿Vosaltres heu exercit el vostre dret? Jo ara exerciré 'l meu.

—¿Quin es?

—El vostre era l' de cridar... ¡El meu es el de no fer cap cas dels vostres crits!

—Pero...

—¡Basta!... Y si sou massa testaruts, teniu present qu' es més fácil tornar a suspender las garantías que tancar el més insignificant convent de frares.

FANTASTICH

OFERIMENT

—Alante, Menut. —¡Carám!

¡En Piula! Ja feya días que no tenia l' honor de veure 'l la fesomia.

¿Hont dimontri t' has ficat?

Tots els de la comitiva t' anyoran. Ahir mateix, jugant al truch a la Mina,

me n' parlava el Nas corcat.

—S' agrahaix la francesilla,

y creyey que també jo recordo 'ls bons tips de riure

que ab tots vosaltres m' hi fet quan 'navam de comandita.

¿De modo que vas seguint aquella mateixa vida?

—¡Per forsa, Piula, per forsa!

Vaig ser batejat ab tinta y tot lo que toco, ¡negre!

Hi probat doscents articles y en cap hi pogut surar.

Hi dut bultos a la Riba, m' hi establert de llimpiabotas...

—¿Ab botiga?

—¡Qué ab botiga!

Ab un caixonot, y gracias.

Hi venut gomias y pintas, hi trafquejat ab gossos, hasta hi fet de periodista.

—¿D' aquests qu' escriuen els diaris?

—¡Y ara! ¿Qui t' parla d' escriure?

D' aquests que venen periódichs, últimas horas y crímens.

—Y en tot, pega?

—Tanta y tanta,

que a la fi hi agafat tñria a la industria, y al comer,

y al treball y a la marina, y m' hi posat a gandul,

que al menos, siga com siga, es ofici que no cansa ni per ferlo s' necessita cap mica de capital.

—¡Pobre Menut! Tranquilisat.

¿Veus aquest home que tens ara el davant?

—Ets, tú, en Piula.

—Pues en Piula dins de poch figuraré en la pulbitiga,

y t' faré donar un empleo, ab el qual, sense fatigas, podrás viure com un conde y encaminar la familia.

—¡Me deixas blau!

—No hi ha més, tindrás una canongia.

—¿Pero m' ho promets de serio aixó que m' dius?

—En ma vida m' hi rifat a cap amich.

—Es que no m' explico...

—¡Ximple!

¿Encare no ho has entés?

Hi tingut una xiripa d' aquellas... vaja, que n' hi entran molt pocas en una llura.

¿Seré diputat!

—¿Quí? ¿Tú?

—Jo, sí, jo. ¿De qué t' admiras?

—¿Y com ho sabs que n' serás?

—Ho comprendrás desseguida.

¿Tú llegeixes paperots?

—Devegadas, una mica.

—Pues bueno; ja haurás llegit lo que casi tots ells diuen.

«En las elecciones que venen—escolta la profecía—no més serán elegits els encasillats.» ¿T' hi fixas?

Els encasillats, no més.

—¿Y bé, qué?

—¿Qué? Pues qu' en Piula es un dels encasillats.

—¡Tira peixet! No ho sabía.

—¿No t' ho havia dit ningú?

—Ni una paraula, ni mitja.

Y... ¿n' estás ben cert d' aixó?

—Sí, home, sí. ¡Quina perfidia!

Soch burot, estich de punt al fielat de las Formigas,

y en dotze horas de servey no m' ho mes may de la casilla.

¿Aixó no es més encasillat?

—Tens rahó... ¡Tócala, Piula!

C. GUMÁ

AIG mevas las següents ratllas que traduheixo de El Motín:

«¿Volen els capellans espanyols guanyarse totes las simpatias y que fins els menos amichs seus els defensin?»

»Donchs pronuncíhense contra 'ls jesuitas y 'ls frares; portin a

sos fidels el convenciment de que son innecessaris y perjudicials: fassinlos hi veure que no treballan y acaparan; que adulan al rich y fugen del pobre; en

Els defensors de la frarada

Diu que si 'ls hi tocan els frares tornarán a alsarse. ¡Millor! ¡Aixís ab un sol tiro matarem el corp y l' esparver!

Gangas del ofici

¿Hi ha qui 's figura que no se 'n treu res de venir á Barcelona á fer un periódich? Donchs aquí 'n tenen un que n' ha tret la mar y sus arenas.

fi, díguinlos tot lo que son y tot lo que fan, y prestarán un gran servey á Espanya y un altre de major á n' ells mateixos, y aixís tindrán dret al respecte y á la consideració de sos propis enemichs.

»Pero mentres els vejém sumissos, callats, ó si parlan, defensant als frares, ens alegrarém de que aquests els acabin de pendre las engrunas que 'ls han deixat, y que segueixin desacreditantlos y humiliant per acabar de arrebatarlos la poca clientela ab diner qu' encare 'ls queda.»

A conseqüencia dels atropellos que van tenir lloch en el carrer de Caspe á Barcelona, durant la manifestació anti-clerical del 31 de mars s' ha pres la decisió de portar l' assumpto als tribunals, exercint contra 'ls autors de dits atropellos l' acció popular ó la privada.

Un cop redactada la querella, al efecte llegida y aprobada en un meeting convocat al sector.

¡Amunt y crits! ¡Y no arronsarse!

De 500 y tants arcaldes de real ordre que hi ha á Espanya, únicament 86 han presentat la dimissió. Lo que dirán ells:—Fusionistas ó conservadors, en materias de vergonya política, tots som uns.

Un dels reos indultats en la passada senmana santa, siguié 'l capellá regent de Castillo de Locubio, autor del vil assésinat del seu pare.

L' indult de aquest facinerós es degut, segons se creu, á las vivas instancias y gestions del arquebisbe de Granada.

Y jo me 'n alegro, puig l' indult aqueix implica l' abolició de la pena de mort. Indultat el capellá paricida, no hi ha dret á portar al pal á ningú mes, per criminal que sigui.

No escassejarém el nostre aplauso al ministre de Instrucción pública, per las disposicions que ha dictat relatives á l' ensenyansa. No son encare tot lo que 's necessita, pero revelan una bona tendencia, en quant s' encaminan á realisar l' ensenyansa oficial, donantli garantias que havia perdut ab la preponderancia creixent de la que donan las corporacions religioses.

Quan els pares dels alumnos vejin que 'ls fills que confian als que 's vesteixen pel cap haurán de anar als establiments oficials á examinarses, comprendrán la rahó que fins ara no veyan. Si el seu ideal consisteix en que tinguin un títol, preferirán que 'l tinguin sabent alguna cosa, y no per las complacencias que s' enginyavan els colegis de las congregacions.

Ja era hora de que se 'ls comensés á posar els pens á rotllo, ab una mida de caràcter positiu.

A Tolon s' ha vist ben bé: la República francesa ha fet ostentació de una escuadra formidable: la nació italiana ha presentat una escuadra imponent. En cambi Espanya no ha pogut presentar mes que 'l desballestat Pelayo, y encare ben contents de que hi hagi pogut arribar sense averia.

Fransa ja fá temps que ha romput tota mena de relació ab las ideas retrógadas y rutinarias, y per aixó respira á plens pulmóns l' ambient de civilizació moderna, lo qual li ha donat una forsa immensa y li val el respecte de tot el mon civilisat.

Italia, al rompre ab valentia la tradició papal; al constituhirte en una gran nació lliure y independent, s' ha fortalegut també y avuy hi ha que contar ab ella per assegurar la pau europea, basada en un equilibri de forsas.

Únicament nosaltres, apegats si 's plau per forsa á las ideas rancias, ens estém pudrint en los fangals de la immoralitat y la beateria.

Menos mal si 'l gran exemple de Tolon ens serveix á la fi d' estimular y ensenyansa!

Crech que 'l pobre D. Joan Mañé desvarieja Diu diumenje que la guerra á las corporacions religioses es la copia del recurs á que va apelar en Gambetta, en un moment de apuros, per distreure l' opinió.

Y pretén aplicar el cas á Espanya, com si aquí gobernessin els Gambettas y vejessin amensada la República espanyola.

Aquí precisament gobernan els amichs dels frares, y no son ells sino 'l poble 'l que ve dihent—y ab obra de rahó—que 'l clero es l' enemich.

Final del artículo: «Y como esta vez el pueblo no se dejará engañar ni aquí ni en Francia, pues hace tiempo que no se fia de los políticos que se enriquecieron prometiendo hacerle feliz y dejándole desamparado, los que ahora lo desmorralizan ya verán como quien siembra vientos recoje tempestades, y... «rira bien qui rira le dernier.»

El qui riará mes será el que llegeixi aquestas tarabanas del decrepít director del *Avi Bruñi*.

Perque aquí á Espanya 'ls que van enriquirse ab la compra dels bens de la desamortizació eclesiástica y 'ls que s' estan enriquant exercint el monopoli de la política productiva dintre de la restauració, son avuy els mes acérrims defensors del frares.

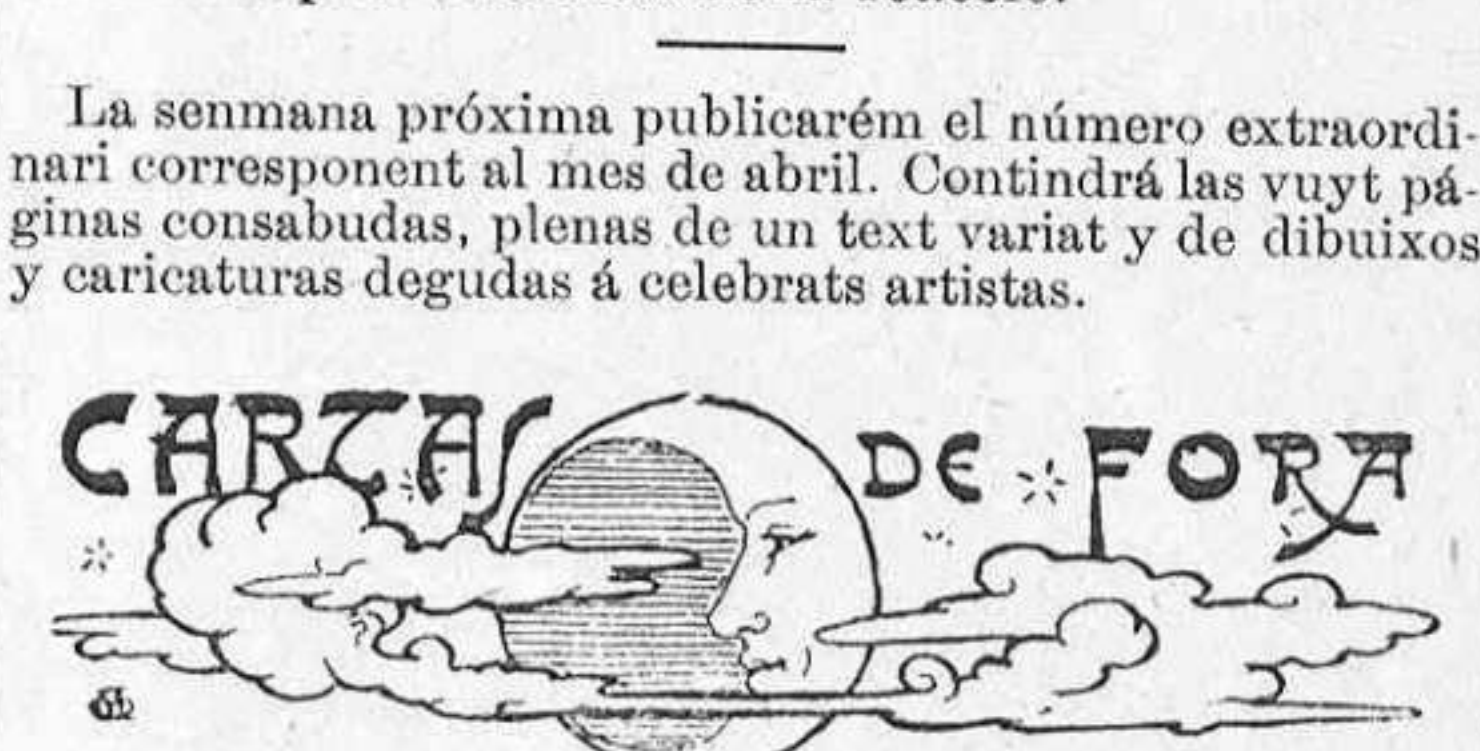
Y per aquest motiu son els únichs que 's pot dir que han enganyat al poble.

De un notable artículo de Alfredo Calderon: «Cumplir el Concordat vigente ha arribat á ser en aquesta Espanya de la regencia una aspiració revolucionaria. Els mateixos sagastins, aquests demagogos de la legalitat no s' atreueixen á prometreho. En Sagasta renega dels radicalismes de n Bravo Murillo. Després de mitj sigle l' obra dels moderats resulta anárquica y subversiva. ¡A tal extrem ha portat la séva regressiva evolució aquesta trista Espanya oficial!»

Y es molt cert. Al costat de n Sagasta, en Bravo Murillo resulta un tremendo revolucionari.

¡Si 's necessitará que sigan fortas las fumigaciones que s' efectuhin per netejar aquesta atmósfera envenenada pels miasmas de la reacció!

La semana próxima publicará el número extraordinari correspondiente al mes de abril. Continuará las vuyt páginas consabudas, plenas de un text variat y de dibuixos y caricaturas degudas á celebrats artistas.

LLANSÀ, 14 de abril

No atrevintse 'ls místichs carboners á fer cara á LA CAMPANA. 's valen de las beatas y de algunas noyas amigas dels sotanas per fer la propaganda en contra de aquest valent periódich. Pero tant es que risquim com que rasquim: LA CAMPANA será llegida cada senmana ab mes afició, per lo bé que replica contra 'ls explotadors de la llana. Tingahó entés la beata aquella, que veyent á un jove que la llegia dintre de la séva botiga, li va dir que no consentia que á casa seva s' hi llegís. Se llegirà á casa seva y 's llegirà per tot arreu, y si s' enfada vaji á trobar á algun ensotanat á veure si la contenta.

LA ESTRADA, 12 de abril

En Xicu es un rector tan enemich del treball, que no assisteix á cap enterro, y nosaltres ens ho hem de arreglar tot, com ho fem ab molt gust, porque aixís va arreglant la práctica dels enterros civils.—En quant al seu vicari Carlets, es un valentós que va sempre ab el revólver á la butxaca y fent pagas de repartir confits á tot vitxo vivent.—De moment á qui atropella alguna que altra vegada es á las criaturas indefensas, de tal manera, qu'

en alguna ocasió hi han tingut de pendre cartas las autoritats.

SANT POL DE MAR, 15 de abril

Durant la professó del dijous sant, en que per falta de portadors del Sant Cristo 'l treginava 'l sagristá á coll y com un buscall, sent la riota de tothom, un individu s' estava ab la barretina posada.—¡Treyeuvos la gorra!—li digué 'l home negre ab mals modós. Y 'l interpelat respongué:—Tinch massa fret. O sino treguis vosté 'l boneto.—L' home que doná aquesta resposta tan merescuda siguié atropellat y detingut. Sols per evitar aquests excessos deuriam prohibirse las profusions, que al cap de vall no serveixen mes que per fer riure.

JUNEDA, 10 de abril

El nostre torero que viu en un convent ahont hi ha sis ó set brígidás, el diumenje passat desde 'l cubell va prohibir als seus feligresos que anessin á veure l' *Electra* de n Galdós.—Aixó ha servit porque tothom se disposés á anarla á veure, que aquí som molt amichs de practicar aquella obra de misericordia que diu: «A qui no val cols se n' hi fan menjar dos plats.»

VILAFRANCA DEL PANADÉS, 16 abril

Las conferencias públicas que quincenalment se celebran en el Centre federal se veuhen molt concorregudas, porque á tothom interessan els temas que 's desarrollan, encaminats á enaltir la llibertat y 'l progrés.

Al anunci de que anava á representarse 'l drama *Electra*, 'ls ensotanats se sortiren de quici: el de la Trinitat encomaná al seu remat que s' abstingues de assistirhi, dihent pestes contra 'ls liberals y 'ls republicans: el de Pachos declaró que no tindria per amich al qui sapigués que hagués anat á véurela. Donchs bé, tres representacions se 'n donaren y 'l teatro estigué sempre ple á curull: hi hagué molt entusiasme, y 'l arcaldé, á las vivas instancias del públich, accedí á que 's toqués *La Marseleses*, sent aixís que avants ho tenia prohibit. Lo mes trist es que 'l músich que toca 'l contrabaix pertanyia als Lluisos, y per tal motiu 'l han excelsos de dita societat, que á tal arriba la intolerancia dels Pantojas.

MOLLERUSA, 14 abril

Fá una pila de senmanas qu' están terminadas las obras del cementiri nou: sols falta aixocar la paret divisoria entre lo que ha de ser terra sagrada y terra del dimoni, com diuhen ells quan se tracta de un cementiri neutre. Algú 's pregunta si esperan tal vegada á que 'ls republicans se retreguin, pera ferse duenyos de tot, y empetitir lo lloch destinat á cementiri civil, que segons 'l acort del Ajuntament ha de ser bastant espayós. Per lo que puga ser estarém alerta.

BADALONA, 16 abril

Per ff 'l diumenje van ferla la professó que tenian anunciada y que 'n diuhen del jubileu. Pero s' ha de consignar, qu' en carrers entors dels que va recorre, no s' hi veyan un' ánima á mirarla, y que al passar per la carretera, de un dels tranvías va sortir un cant de *Marseleses*, que donava gust.—El vicari *Quatre-ulls*, al entrar á la iglesia va exhalarse ab una ratxada de crits de ¡Viva 'l Cor de Jesús! ¡Viva 'l Papa Lleó XIII! y altres que per una llarga estona convertiren el temple en una especie de club.—El jovevent se prepara pera realisar una gran manifestació anti-clerical.

PALAFRUGELL, 16 abril

Els tapers de la fábrica de n Joseph Girbau sigueren traslladats no fá molt temps á una casa propietat de un amich seu ahont hi ha una senyora molt devota, la qual al'adonarse de que 'ls tapés havian plantat á la paret alguns números del seu valent periódich, entre ells el que duya la fotografia del meeting anti-clerical de Barcelona, s' aná á queixar al amo, y aquest disposó que fossin arrancats quan mes aviat millor. Lo extrany aquí nó es que 'l aludida senyora, tenint com té per excomunicada á LA CAMPANA, surti ab tals exigencias; lo que si ho es y molt, que 'l Sr. Girbau, blasonant com blasona de republicá federal, dongui ordres tant en pugna ab las sevas ideas. Una de dos: ó 'l Sr. Girbau per causas que no 's veuhen, está obligat á obehir com un automàta, ó no té gaire arreladas las ideas de que fá alarde.—De totes maneres podém assegurar que á n' aquesta gent els fá mes efecte un número de LA CAMPANA DE GRACIA plantat á la paret, que no una dossis de *Pagliano*.

HOSPITALET, 16 de abril.

L' home negre ha deixat tot un carrer sense posarhi 'l sal-pás, fent us de la sal y de aquella especie de escorbreta d' emblanquinador. ¿Y saben perquè? Perque en l' aludit carrer hi viu una noya que temps enera va ser

enganyada per un home. ¡Bonica manera de ferse seus als pecadors com aconsellava Jesucrist; y bonica manera, sobre tot, de aumentar las supersticions de la gent ignorant, que creu que 'l dit carrer está embruixat!

El mateix fulano, aprofitant una llenca de terreno sobrer de la casa rectoral que dona al carrer de Rosendo Arús, y sense cap mirament al ornato públich, hi feu construir fá temps uns adefessis en forma de barraquetas, llogantlas á bon preu á quí las volgués. Pero com no oferissen cap bona condició per lo raquítics y mal-het-xuradas, no las podfa llogar totas. Llavors sense recordarse de qu' en el cubell místich está cansat de predicar contra las tabernas del poble, calificantlas de centres de immoralitat y lupanars, ha llogat las sobreras ¿á quí dirfan? A un taberner y ja las té ara convertidas en tabernas. ¡Quant cert es aquell adagi castellá que diu:—«Una cosa es predicar y otra dar trigo.»

LAS HUELGAS D' IGUALADA

IV y ÚLTIM

A conseqüencia de la imperfecta organizació de las societats obreras, de las deficiencias qu' hem notat en sa preparació y de la mala direcció que s' observa sempre en sas campanyas, el proletariat d' Igualada com el de tota Espanya s' ha mogut molt y ha avansat poch. En el terreno material son escasas las ventatjas conseguidas, y en el terreno moral creyém qu' ha perdut mes que no ha guanyat. Fugint de la política ha perdut la única orientació que 'l podia guiar á la mes rápida consecució de sos ideals.

Encare s' es á temps pera tornar á comensar y recuperar en pochos anys el temps perdut. Cal fer un plan ben estudiad y tenir perseverancia y seny pera durlo á cap, sense impaciencias que malbaratin l' obra ni defalliments que la retardin.

Exposarém en pocas paraulas y de la manera mes clara possible lo que á judici nostre deurian fer els obrers d' Igualada pera que l' asociació els resulti profitosa y puga una organizació ferma convertirlos en una forsa potent que 's puga oposar al capital quan aquest pretengui anar mes enllá de lo just en sas desatentadas ambicions.

En primer lloch es necessari acabar ab la vaga actual, procurant que la solució siga lo mes honrosa possible, pero no dificultantla ab exigencias puerils ni ab petitesas de detall. Creyém que si 'ls amos s' obligavan á colocar en sas fábricas á tots els associats, aquests no haurian de tenir inconvenient en treballar ab els no associats que 'ls amos tinguesin á bé llogar pera completar el personal necessari al actual desenrotlla de la industria de curtits. Normalisat el treball podria pactarse llavoras el repartiment equitatiu de la feyna en cassos de crisis. Aixó es sempre práctic y profitós pera tots. Si sobra una tercera part de gent, se suprimeixen dos jornadas senmanals y no s' ha de despatxar á ningú. Tothom menja y els treballadors no s' esgarrian, conservantlos la industria pera quan novament els ha de menester.

Després, ab calma, se fixa el máxim de jornada de treball y el mínim de salari, se reglamenta la qüestió dels aprenents, s' arregla una comissió mixta que resolgui desseguida qualsevol qüestioneta ó dupte nascut de las relacions entre el capital y el treball, y procura tothom posar forsa bona voluntat pera evitar rossaments entre obrers associats y obrers lliures, y entre amos y treballadors.

Y llavoras á la tasca de comensar de cap y de nou la reorganizació obrera.

En primer lloch creyém qu' ha d' ésser purament igualadina. Ab las asociacions obreras de fora d' Igualada no ha d' haverhi mes relacions que de solidaritat y ajuda pecuniaria en cassos de llyutta ab el capital. Res de imposicions forasteras pera la organizació y marxa interior. Cada hui á casa seva sab lo que li convé. Si algun desocupat vol divertir-se ó medrar jugant á huelgas perque sí, que vagi á promoure las al seu poble ahont coneixentlo sabrán si va de bona ó de mala fé.

Cada ofici que s' organisi en societat, y totas juntas que formin una federació local ab una sola direcció. No es contar molt ni exagerar gens si calculém que desseguida serán tres mil els associats y á la modesta quota de deu céntims senmanals poden recaudarse mes de tres mil duros al any.

Quan als pochos anys las asociacions obreras igualadinas contin ab un regular capital, ja poden mirarse el pervindre ab tota confiansa; la asociació fá miracles y 'l capital dels treballadors reforstat continuament pels deu céntims de cada hui, pot convertirse en una caixa de préstamos, de socorro y de resistencia, pot permetre la creació de cooperativas de consum que fassin barata la vida, y á la llarga fins poden ésser origen de tallers y fábricas colectivas que comensin la verdadera y definitiva emancipació del obrer.

Y al tenir la robustés necessaria pera resistir qualsevol esbranzida, será ocasió de millorar paulatinament las condicions de la gent que treballa, comensant sempre per l' ofici qu' estiga mes explotat y demanant lo mes just pera que 'l capital egoísta no tingui escusa ni manera de negarho. Y guanyada una qüestió, á un' altra ab fermesa, ab serenitat, ab judici y no movent un peu que no estigui ben afiansat 'l altre.

Aixís, poch, á poch pero de una manera segura, es com ha de caminar el partit obrer si vol conseguir lo que 's proposa. Instruhintse y trayentse de sobre el lastre de baladrers que 'l destarota, avansará en deu anys el doble de lo qu' ha avansat en la quarrentena d' anys que fá que 's belluga y que 'l bellugan.

Las energías y las midas extremas deuen guardarse per si algun dia el capital, temerós dels progressos del proletariat, vol oposarse per la violencia y la injusticia á son avens. Llavoras, respondre á la violencia ab violencia será un deber y no será pas el poble treballador qui mes haurá de temer pels resultats de la llyutta.

Y prou. No sabem si haurà sigut profitosa nostra tasca. Millor si la llevor fructifica, però tant si ha caigut en terra feconda com si ha caigut en terra estèril, nosaltres ens sentim satisfets d' haver sembrat.

JEPH DE JESPU

PRIMAVERA

La neu que gelava els cors
i embolicava el cim de las montanyas
ab un suhari blanc,
s' ha transformat en sava.

Al escalf del sol d' Abril
trenca el nou brot la crosta que l' amaga
y s' omplan de verdor
els plans y las montanyas.

Cauhen els branquillons vells
per donà pas á las novellas brancas
y apunta ja la flor
qu' ha d' ésser fruyta sana.

Tot en ferm esclat reviu
en la naturalesa soberana
y es nota á tot arreu
un *sursum corda* mascle.

Pel seny de la Humanitat
també la primavera es arribada
y d' un hivern arcadích
s' ha fos l' idea rancia.

Y un esclat d' ideas-brots
apunta á tot arreu ab força brava
omplint els cors d' ideas generosas
de nobles sentiments, d' ambicions sanas,
mostrant que pels humans
ha arribat ja la Primavera santa.

DELFI ROSELLA

REPICHS

Ajuntament de Tarragona havia
prohibit als carmelitas que toques-
sin las campanas á horas intem-
pestivas, puig causavan infinitas
molestias als vehins. Els frares
van acudir á la comissió provin-
cial contra l' acort del Ajunta-
ment, y aquest acort ha sigut re-
vocat, de manera que 'ls frarots podran tornar á ar-
mar la gran barrila del sigle.

Si 'l poble prengués una part activa en la política
y no 's deixés estafar cap elecció, en cassos com el
present s' evitaria de tenir comissions provincials
enfradadas, que qualsevol diria qu' están compostas
exclusivament de una colla de *loca-campanas*.

Ja tenim á n' en Tort y Martorell altra vegada en

dansa, com á candidat encasillat pels monárquichs
barcelonins.

Si s' ha fet un pastel en forma de ramillet, res
mes apropiat que la figureta de 'n *Cavertu* pera
figurarli al cap-de-munt.

L' últim cens de Barcelona:

Varons.....	253,816
Donas.....	278,023
Total....	531,839

Diferencia entre homes y donas: 24,207 en favor
de las faldillas.

Lo qual vol dir que á cada barceloní li toca una
dona y 95 miléssimas de dona.

—Alsa donchs á repartir,—deya un frare conegut
meu—y consti que la fracció que 'm toca á mi la vull
del tall de la mitjana.

L' escena á Vigo.

La penitenta era jova y hermosa: el confés ardent
y frare.

Consell del confés á la penitenta:—Fuig de casa
téva; jo 't portaré á un convent y allí 'ns podrém
veure y estimar mentres ens queda un alé de vida.

Per fortuna la noya no tenia tanta pressa pera go-
sar de las delicias paradisiacas que li prometia 'l
frare, y vá contarho tot á casa seva. Y mes fortuna
encare pel frarot lúbrich que 'l pare de la nena, te-
merós de que li farien pagar per nou, desistís d'
aixafarli de una garrotada 'l tupí ahont li bullen els
pensaments libidinosos.

El rey de Portugal á penas tenia simpatías en el
séu país; pero desde que s' ha declarat enemich acé-
rrim de las corporacions religiosias, disfruta del aura
de la popularitat.

Aprenquin en aquest exemple, 'ls governants que
no troban la manera de posarse en comunitat d'
afecte ab els sentiments populars.

Entre ells y 'l poble hi ha 'l frare. Y ab el frare
entre mitj, naturalment, no 's poden veure.

A Cadiz se ha canviat el nom de un carrer.

Fins aquí 's titulava *Calle de la Amargura*, y en lo
successiu se titulará *Calle de Saqasta*.

No podrá dirse que 'l cambi siga molt radical:
Amargura y *Saqasta*, en certa manera, son sinónims.

A la barriada de Sant Andréu se parla molt de un
tal Mossen Pau, que vá ficarse á dintre del confes-
sionari á una modisteta rossa y molt caya.

¿Y qué te aixó de particular? ¡Veyá!

Potser Mossen Pau sabia que 'l banyeta (qu' entre
paréntesis es molt llaminer de noyas macas) ronda-
va per aquells encontorns, y vá volguer salvar á
aquella ánima pecadora, ficantla dintre del amani-
dor místich, y obrintli els brassos per retenirla y 'l
mantéu per acotxarla.

Y ara si alguns malévols critican y calumnian á
Mossen Pau, ho fan sols per sugestión del mal es-
perit, que lo qu' es aquesta vegada se 'ls ha hagut
d' espinyar y tréu sofre encés pels queixals.

Si no siguéis aixís, com penso, fassim un favor
Mossen Pau.

Envihim quatre lletres explicantme perque li te-
nia á la modisteta rossa y caya dintre del confes-
sionari.

¿Seria perque 'l pecat que havia de posarli de ma-
nifest no se li esbravés?

Explicu Mossen Pau, tenint en compte que á
Sant Andréu no 's parla aquests dias de altra cosa.

El bisbe de Badajoz va excomunicar als que assis-
tissen á la representació d' *Electra* y 'l resultat de l'
excomunió va ser que no hi hagué en el teatro prou
puesto pel públich que hi assistí.

Ja ho dich jo sempre: els empresaris de teatros,
per enriqueixre, haurian de fer ali ab els bisbes y de-
mararlos á cada instant una *excomunió per la mort
de Deu*.

A Girona sigueren els neos els que 's giraren d'
esquena á la representació, deixant estampat en to-
tas las cantonadas la següent guitza en forma de
cartell: «¡Abaix l' *Electra* de 'n Galdós! ¡Católichs
geronins, á la defensa!»

Y en efecte: el teatro 's va omplir de gom á gom,
tant á la funció de la tarde com á la de la nit, y 's
va tocar la *Marsellesa* y 's va victorejar la llibertat.

Rujan els neos
y 'ls caps pelats,
que viurá sempre
la llibertat.

Ara supósínse que 'ls baturros de Zaragoza, en
lloch de aragonesos haguessen sigut andalusos,
parlant ab el corresponent *ceceo* ¿com haurian pro-
nunciat el crit de:—¡A tí sola?

Senzillament: haurian cridat:—¡Atí zolat!
¿No es veritat?

(SENSE ACABAR)

La Virgen del Pilar dice
que ja té la mosca al nas
y en rebent certas visitas...
...¡tram-patrám-patrám-patrám!

Hi ha recepcions entusiastas,
hi ha recepcions que fan fret,
y hasta n' hi ha que de tan serias...
...¡trem-patrém-patrém-patrém!

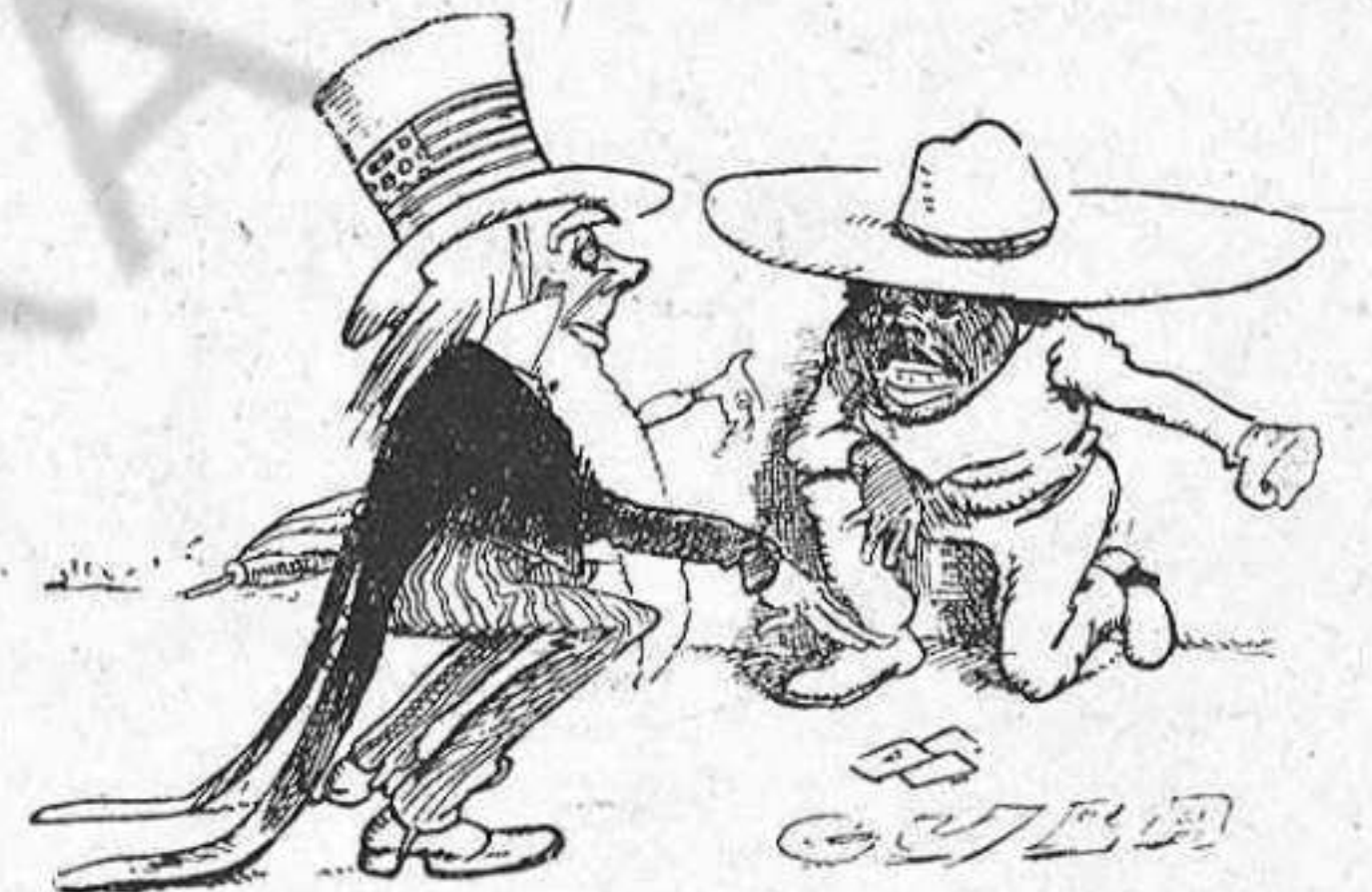
Al Ebro podrá rentars' hi
la bugada dels vehins,
pero 'ls drapots de 'l Historia...
...¡trím patrím-patrím-patrím!

Pubilla, la pibilleta,
surt' hi tú sola al balcó,

LA CARICATURA AL EXTRANJER

Tolstoi.—No 'm faltava sino aquesta excomunió, per
acabar de semblar un sant.

A L' AS D' OROS.—Jonathan.—Noy, has perdut.
Aguinaldo.—Perque has fet trampas.
(De Le Rive.)

que si hi surts acompanyada...
...¡trom-patróm-patróm-patróm!

Zaragoza está desperta
y té sempre 'l pito á punt,
y 'l que no vulgui sentirlo...
...¡trum-patrúm-patrúm-patrúm!

L. WAT.

SOLUCIONS

Á L' INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

- 1.ª XARADA.—*Mon-ias*.
- 2.ª ANAGRAMA.—*Obrador—Robador*.
- 3.ª TRENCA-CLOSCAS.—*Cura de moro*.
- 4.ª LOGOGRIFO NUMERICH.—*Fricandó*.
- 5.ª GEROGLIFICH.—*Si tens tos, tús*.

Han endevinat totes ó part de las solucions del nú-
mero anterior els caballers: Un empayta fulleras, Cemen-
terio y Patach. Un queque y Pipayre. El noy del sigle
XIX. Poca Roba, Baltasaret de Figueras. Un escolanet
de Idem, llamado J. F. y C. y Antonio Campá, Jaime
Penvaleur, Joseph Herrero, Eduardo Ferrer y G., Jota
Elle y Eso y Picarol y ntonio Campá.A

CORRESPONDENCIA

Caballers: Cornelio, Faberas d' Alfá, Rafel Palau,
R. del C., Esteva P. Boneu, A. Ribas Ll., Joseph He-
rrero, Eduardo Ferrer y G., Joan Marzo, Jota Elle y
Ese, F. Muntané, Sert, Baltasaret de Figueras, Poca
Roba, Aigua Freda, K. R. Gol, Xic Puntu y Culom de
Llansa: Sembla que 'ls carlins tornan á ensenyar l' ore-
lla; ab aixó no estranyarán el nostro mal humor y la
nostra displicencia.

Caballers: Albertet de Vilafranca, I. Electra Citat,
Catala-Nista, Xech de Llansá, Enrich M. Gener, J. B. B.
(Picarol) y Riteta dels bous: Per l' Abril cada gota 'n
val mil y cada trenca closcas aprofitable també.

Caballer: F. Carreras P.: Va.—N. B. y S.: Gracias.—
Ll. de Alemany y R.: Hem rebut la seva poesia. A pri-
mera vista 'ns sembla un modelo de género bucólich; la
guardarém per un almanach.—Manel Trepal: La forma
no está mal; en conjunt es poca cosa.—Flassadas Báno-
vas y Toballolas: Ab aquestas últimas pot aixugarse 'ls
bigotis, que no farém res.—Xim E. V. F.: Vosté comen-
sa dihent *A mí no hay quien me resista*... Y nosaltres som
de la mateixa opinió.—Serment de Parra: Es fluxi á tot
serho.—J. Trias y Fábregas: Veurem d' insertarli.—
Tomás Sorribes: Vosté si qu' está de broma. ¿Que s' ha
pensat que no té res més que fé 'l senyor Goma?—Joan
Tomás y Biscamps: Totas no; alguna sí.—Joseph María
Mallfré: Cap de las dos está bé.—N. Coll M.: Llegim
«Ja son la primavera, sembla que auria de fé caló...»

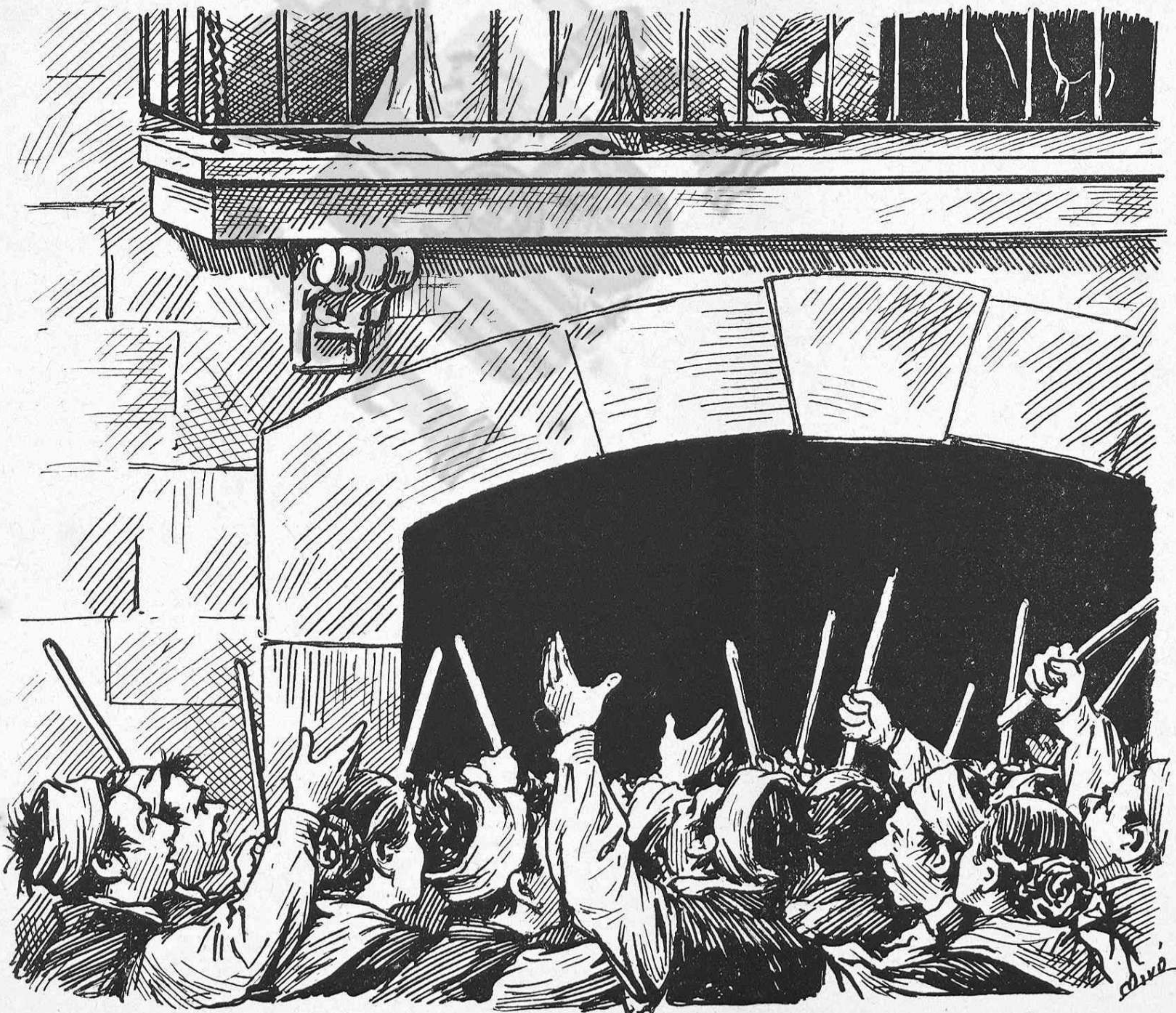
Nietzke pur. Aixís parla Zaratrusta. O á lo menos, per
l' istil.—Ruy de Gorch: El llegirém y procurarém, en
cas de que vaji bé, de ferlo inquirir al extraordinari.—
Janet de la Cirera: No interessaria als lectors.—Pau Ma-
nias: No es mala mania l' escriure y enviar versos tan
dolents com aquestos.—J. Asleib: Lo que 'ns demana es
impossible. Y las *guspiras* no van.—J. de Panvleur:
No 'ns convé.—P. del C.: Efectivament ha corretgit un
dels defectes, pero, queda l' altre; á més d' una assonan-
cia.—A. C. (Alcoy): El sonet mereix banderillas de foch.

—J. Montalib: Aquest cop... sabatera!—Un artillé: ¿De
la rodada? Donchs... ni aixís.—H. T. B.: No careix de
sentiment, pero el vers es tan dolent que, bé, vaja, fran-
cament... de pet al cove.—E. del Fat: Es possible.—
E. B. y Viola: No va mal, per més qu' aixó s' ha dit cent
cops.—Joachim Bigorra: Las dugas son dolentíssimas.—
Rich de Fer: Y la seva un esperpento.—Jep. Baranqui-
lla: La ilustració que 'ns envia no té dibuix.—H. Roig
Francis: *Mon pensament es un fil que 'm travessa l'
cor*... Vet aquí un cas anatómic que resulta bastant có-
mich.—Jaume Virgili (Sabadell): Envihí sis ralets en
sellos de correu y tot seguit serà servit.

Imprempta de LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer
del Olm, número 8.

Tinta Ch. Lorilleux y C.ª

La veu dels baturros

—¡A tí sola!